

סדר תפילת הדרך ולימוד לטיול מרבין יוסף חיים

תפילת הדרך

יזהר אדם לומר תפלת הדרך בכל פעם שיוצא לדרך שבו הולך לא פחות מפרסה (72 דקות) ויאמר אותה אחר שהחזיק בדרך, בלי שם ומלכות, וטוב לסמוך אותה לברכה אחרונה של אכילה או שתיה או לברכת אשר יצר (בן איש חי פרשת עקב שנה ראשונה).

תפלת הדרך מסידור כ"י למרן הרי"ח זצוק"ל (הובא ב"תולדות אהרן ומשה")

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתוֹלִיכֵנו
לְשָׁלוֹם וְתַצְעִידֵנוּ לְשָׁלוֹם וְתִדְרִיכֵנוּ לְשָׁלוֹם, וְתַגִּיעֵנוּ
לְמַחֲזֵז חֲפִצֵּנוּ לְשָׁלוֹם, וְתַצִּילֵנוּ מִכָּף כָּל אוֹיֵב וְאוֹרֵב בַּדֶּרֶךְ,
וְתַתִּינֵנוּ לֶחֶן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל רוֹאֵינוּ.
(וְשִׁמַּע תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים) בָּרוּךְ
[אַתָּה יְיָ] שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

פסוקים המתחילים בראשי תיבות יוה"ך

בְּרַכָּה יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יֵאָר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחַנֶּךָ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיִשְׁמַע לְךָ שְׁלֹום: (י"פ)
יַעֲקֹב הָלַךְ לְדֶרֶכּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב בְּאִשְׁרֵי רָאִם (יכוין בתיבת
"ראם" ר"ת רפאל אוריאל מויכאל. וגבריאֵל נכלל בשם אלהים מידת הגבורה) מַחֲנֶה
אֱלֹהִים זֶה וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא מַחֲנֶה:

חֲמִלָּהּ הִנְאֵל אֹתִי מִכָּל רָע וַיְבָרֶךְ אֶת הַנְּעָרִים וַיִּקְרָא בָהֶם שְׁמֵי וְשֵׁם אֲבֹתֵי אֲבִרָהֶם
וַיִּצְחָק וַיִּדְגּוּ לָרֹב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ: (ג"פ)

כִּי תַעֲבֹר בַּמִּים אֶתָּה אֲנִי וּבִנְהָרוֹת לֹא יִשְׁטַפּוּךָ כִּי תֵלֶךְ בָּמוֹ אִישׁ לֹא תִכְּוֶה וְלֹא תִהְיֶה
לֹא תִבְעֵר בָּךְ:

כִּי מַלְאָכָיו יִצְוּהָ לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ: סופי תבות ש"ק יוה"ך כל"ך
(ע"כ הועתק)

לִישׁוּעָתָךְ קִוִּיתִי יְיָ: (ג"פ) וַיִּסְעוּ וַיְהִי חֲתַת אֱלֹהִים עַל הָעָרִים אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֵיהֶם
וְלֹא רָדְפוּ אַחֲרֵי בְנֵי יַעֲקֹב: (ג"פ) הִנֵּה אֲנֹכִי שֹׁלַח מַלְאָךְ לְפָנֶיךָ לְשַׁמֵּרְךָ בַּדֶּרֶךְ
וְלִהְבִּיאֲךָ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הִכְנַתִּי. (ג"פ) וְאוֹמֵר אֵתָּה סֶתֶר לִי, מִצָּר תִּצְרֵנִי רָנִי
כִּלְט תִּסּוּבְבֵנִי סָלָה: בְּטַחוּ בִּי עַד־יָעֵד כִּי בֵּיהִי יִי צוֹר עוֹלָמִים: יִי עֹז לְעַמּוֹ וְיִתֵּן
יִי יְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם: יִי צָבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סָלָה: יִי
צָבָאוֹת אֲשֶׁר־יְאָדָם בְּטַח בָּךְ: (וְאוֹמֵר ג"פ) יִי הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קָרְאֵנוּ:

עוד מובא ברי"ח (בא"ח שם): "ודע כי מצאתי בכ"מ כתוב, בקשה ושבח לאל, מיוסדת על שם הקדוש הנזכר
(יזה"ר"), שיאמר הנוסע בעת נסעו:

לְתַבְרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח הַמַּאֲצִיל כָּל. לְתַפְאֵר וְיִתְרוֹמֵם הַבּוֹרָא כָּל. וְלִתְנַשֵּׂא
וְיִתְהַדָּר הַלְיוֹצֵר כָּל. לְתַעֲלָה וְיִתְהַלָּל הָעוֹשֶׂה כָּל. לְחֵיד וּמְיוֹחֵד הַלְרֹאֵנוּ
כְּבוֹדְךָ. לְיוֹצֵר וּבּוֹרָא הָלֵקֶם כְּסֹאֲךָ, לְיֹסֵד וּבְנִיה הַיִּכָּל כְּבוֹדְךָ.

לְחֵיד וּמְיוֹחֵד הַמְהַלָּל כְּבוֹדוֹ. לְיוֹצֵר וּבּוֹרָא הַמְתַּעֲלָה כְּסָאוֹ, לְגִדִּיל
וְיִרְבֶּה הַתְּחִינּוֹת כְּחֵנוּ. לְאַמְצָנוּ וְיֹאבְדוּ הָאוֹיְבִים כָּלָם, לְעֲזָרְנוּ וְיִכָּרְתוּ
הַשׁוֹנְאִים כָּלָם. לְשִׁמְרָנוּ וְיִתְבַּטְּלוּ הַמְשֻׁטְיָנִים כָּלָם. לְחִזְקָנוּ וְיִתְבַּטְּלוּ
הַמְקַטְרְגִּים כָּלָם. לְאַמֵּץ וְיִחַזַּק הָאֵל כְּוַנְתָּנוּ. לְהַדָּר וְיִצְלִיחַ הָאֵל
כְּוַנְתָּנוּ. לְאִיר וְיִצְלִיחַ הַדֶּרֶךְ כָּלוֹ. לְתַכּוֹנֵן וְיִתְיַשֵּׁר הַדֶּרֶךְ כְּרַצוֹנָנוּ,
לְטוֹבָה וּלְבִרְכָּה לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן."

אחר שיצא מן העיר יאמר:

הריני מקבל עלי בלי נדר, כשאגיע למקום פלוני אומר
"נשמת כל חי

סדר תפילת הדרך ולימוד לטיול מרבינו יוסף חיים

למוד לטיול

נפתח במעשה (הובא משם רבי מרדכי אליהו זצ"ל) שיש בו תפלה שאמר רבינו יוסף חיים זיע"א באשר הוצרך לצאת לטיול:

פעם אחת מרן בעל ה'בן איש חי' זיע"א לא חש בטוב, והביאו כמה רופאים לבדוקו, וביניהם גוים. אמרו לו הרופאים: בבוד החכם, אתה רגיל לשבת על הרצפה ולכתב על הנר, זה מה שגורם לך לעיפות יתרה, על כן עליך לצאת מעט לטייל ולנשום אויר צח וטוב.

הסכים ה'בן איש חי' לדבר, וקרא לבנו חכם יעקב, ובקש ממנו לקחת עמו ספר ולקרא לו ממנו בדרך, כדי לקיים: 'ובלכתך בדרך', ושלא יהא בטול תורה. הרופאים, שהיו שם, לא הסכימו לך, ואמרו לו: חכם, עליך לפוש ולנוח לגמרי מבלי ספרים.

אמר להם ה'בן איש חי': אם כך, אלמד איזה נושא ואתעמק בו בדרך. אך גם לזאת סרבו הרופאים, ואמרו: בבודו חייב לפוש ולא לאמץ את ראשו כלל. אמר להם ה'בן איש חי': אם כך, אלך לטייל כפי שהרופאים צוו.

קם ה'בן איש חי', ותקן לומר:

"לשם יחוד קודשא בריך הוא וכו' הריני יוצא לטייל כדי לקיים את גופי ולהביא לבריאותי, לקיים את מה שכתוב בתורה (דברים ד, טו): 'ונשמרתם מאד לנפשותיכם' וכו', [לתקן את שרשה במקום עליון, לעשות נחת רוח ליוצרינו ולעשות רצון בוראנו. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו. ומעשה ידינו בוננה עלינו. ומעשה ידינו בוננהו: *]

ואותו הנסח הדפס בספר 'לשון חכמים'.

* ההמשך בממוסגר, נוסף על דעת עצמו ולא מופיע במקור.

** אמנם בנסח "לשון חכמים" שילפנינו לא מצאנו "לשם יחוד" זה, אלא בחלק ב' (סימן כ'), מובא בכהאי לישנא: "בשיצא האדם לטייל חוץ לעיר בשדה לשאף אויר צח וישב בשדה לנוח, טוב לומר קודם שיתעורר לקום מזמור "אודה ה' בכל לבב" (תהלים

T

הָרָעִים יְיָ עַל מַיִם רַבִּים: (ד) קוֹל יְיָ בַּבַּיִת קוֹל יְיָ בַּהֲדָר: (ה) קוֹל יְיָ שֹׁבֵר
אֲרָזִים וַיִּשְׁבֵּר יְיָ אֶת אֲרָזֵי הַלְּבָנוֹן: (ו) וַיִּרְקִידֵם כְּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן וַיִּשְׁרִיזוּ
כְּמוֹ בֶן רֵאמִים: (ז) קוֹל יְיָ חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ: (ח) קוֹל יְיָ יַחִיד מְדַבֵּר
יַחִיד יְיָ מְדַבֵּר קָדֵשׁ: (ט) קוֹל יְיָ יַחֲזִיל אֵילָנוֹת וַיַּחֲשֹׁף יַעֲרוֹת וּבְהִיכָלוֹ
בָּלוּ אֱמֹר כְּבוֹד: (י) יְיָ לִמְבוֹל יֵשֵׁב וַיֵּשֶׁב יְיָ מֶלֶךְ לְעוֹלָם: (יא) יְיָ עֹז לְעַמּוֹ
יִתֵּן יְיָ יְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

(תהילים פרק קמח)

(א) הִלְלוּהָ הַלְלוּ אֶת יְיָ מִן הַשָּׁמַיִם הִלְלוּהָ בַּמַּרוֹמִים: (ב) הִלְלוּהָ כָּל
מַלְאָכָיו הִלְלוּהָ כָּל צְבָאוֹ: (ג) הִלְלוּהָ שְׁמֵשׁ וַיֵּרַח הִלְלוּהָ כָּל בּוֹכָבֵי
אֹר: (ד) הִלְלוּהָ שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל הַשָּׁמַיִם: (ה) יִהְלָלוּ
אֶת שֵׁם יְיָ כִּי הוּא צִוָּה וַנְּבָרָאוֹ: (ו) וַיַּעֲמִידֵם לְעַד לְעוֹלָם חֹק נָתַן וְלֹא
יַעֲבֹר: (ז) הִלְלוּ אֶת יְיָ מִן הָאָרֶץ תַּנִּינִים וְכָל תְּהוֹמוֹת: (ח) אֵשׁ וּבָרָד
שֶׁלֶג וְקִיטּוֹר רוּחַ סְעָרָה עִשָּׂה דְּבָרוֹ: (ט) תְּהָרִים וְכָל גְּבָעוֹת עֵץ פְּרִי
וְכָל אֲרָזִים: (י) תַּחֲתֵיהָ וְכָל בְּהֵמָה רֹמֵשׁ וְצִפּוֹר כָּנָף: (יא) מַלְאָכֵי אֶרֶץ
וְכָל לְאֻמִּים שָׂרִים וְכָל שְׂכֵטֵי אֶרֶץ: (יב) בַּחוּרִים וְגַם בְּתוֹלָדוֹת וְקָנִים
עִם נְעָרִים: (יג) יִהְלָלוּ אֶת שֵׁם יְיָ כִּי נִשְׁגָּב שְׁמוֹ לְבָדוֹ הוֹדוֹ עַל אֶרֶץ
וְשָׁמַיִם: (יד) וַיֵּרָם קָרָן לְעַמּוֹ תִּהְלָה לְכָל חֲסִידָיו לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל עִם
קָרְבּוֹ הִלְלוּ יְהוָה:

(תהילים פרק קנ)

(א) הִלְלוּהָ הַלְלוּ אֵל בְּקוֹדֶשׁוֹ הִלְלוּהוּ בְּרָקִיעַ עֶזְו: (ב) הִלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרֹתָיו הִלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדָלוֹ: (ג) הִלְלוּהוּ בְּתִקְעַ שׁוֹפָר הִלְלוּהוּ בְּנִבְלָ וְבִנְוֹר: (ד) הִלְלוּהוּ בְּתוֹף וּמַחֲוֹל הִלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֶגְב: (ה) הִלְלוּהוּ בְּצִלְצָלִי שָׁמַע הִלְלוּהוּ בְּצִלְצָלִי תְרוּעָה: (ו) כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יְהִ הִלְלוּהָ:

וְאַחֵר כֶּךָ יֹאמַר פְּתִיחַת אֱלֹהֵינוּ זְכוּר לְטוֹב (לקמן), וּפְסוּקִים שֶׁל אָנָּה בְּכַח (לקמן), וַיִּכְוֶן לְבָרֵךְ נִיצוּצֵי קֹדֶשׁ מִן הַמָּקוֹם הַהוּא, וְכָתְבוּ הַמְּקַבְּלִים ז"ל לְכֹךְ נֹאמַר בַּגְּמָרָא עַל רַבֵּנן תַּנְאִי וְאַמּוֹרָאִי הוּוּ שְׁקָלִי וְאַזְלִי

פתח אליהו

וַיְהִי נַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וַיַּעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וַיַּעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

פְּתַח אֱלֹהֵינוּ הַנָּבִיא זְכוּר לְטוֹב וְאַמַּר: רַבּוֹן עֲלָמִין דְּאַנְתָּ הוּא חַד וְלֹא בְּחֻשְׁבָּן. אַנְתָּ הוּא עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין סְתִימָא עַל כָּל סְתִימִין לִית מַחֲשָׁבָה תְּפִיסָא בְּךָ כָּלָל. אַנְתָּ הוּא דְאַפְקָתָ עֵשֶׂר תְּקוּנִין וְקָרִינָן לֹון עֵשֶׂר סְפִירָן לְאַנְהָא בְּהוֹן עֲלָמִין סְתִימִין דְּלֹא אַתְּגַלִּין וְעֲלָמִין דְּאַתְּגַלִּין. וּבְהוֹן אַתְּבַסִּיאַת מִבְּנֵי נָשָׂא. וְאַנְתָּ

הוא דקנשיר לון ומיחד לון. ובגין דאנת מלגנאו כל מאן דאפריש
 חד מן חבריה מאלין עשר אתחשיב ליה באלו אפריש כך. ואלין
 עשר ספירן אנון אזלין בסדרן חד אריד וחד קצר וחד בינוני.
 ואנת הוא דאנהיג לון. ולית מאן דאנהיג לך לא לעילא ולא
 לתתא ולא מכל סטרא. לבושין תקנת לון דמניהו פרחין נשמתין
 לבני נשא. ובמה גופין תקנת לון דאתקריאו גופא לגבי לבושין
 דמבסין עליהון ואתקריאו בתקונא דא. חסד דרועא ימינא.
 גבורה דרועא שמאלא. תפארת גופא. נצח והוד תרין שוקין.
 יסוד סיומא דגופא אות ברית קדש. מלכות פה תורה שבעל פה
 קרינן לה. חכמה מוחא איהי מחשבה מלגנאו. בינה לבא ובה
 הלב מבין. ועל אלין תרין בתיב: "הנסתרות ליי אלהינו". בחר
 עליון איהו בחר מלכות. ועליה אתמר מגיד מראשית אחרית.
 ואיהו ברקפתא דתבלי. מלגנאו איהו אות יו"ד ואות ה"א ואות
 וא"ו ואות ה"א דאיהו ארח אצילות. איהו שקין דאילגנא בדרועוי
 וענפוי. במיא דאשקי לאילגנא ואתרבי בההוא שקין:

רבון עלמין, אנת הוא עלת העלות וסבת הסבות דאשקי
 לאילגנא בההוא נביעו. ובההוא נביעו איהו בנשמתא

לְגוֹפָא דְאִיהוּ חַיִּים לְגוֹפָא. וּבְךָ לֵית דְּמִיּוֹן וְלֵית דְּיוֹקְנָא (וְגוֹפָא)
מִכָּל מַה דְּלָגָא וּלְבַר. וּבִרְאָתָא שְׁמִיָּא וְאַרְעָא. וְאַפְקַת מְנַהוֹן
שְׁמִיָּשָׁא וְסִיְהָרָא וְכוֹכְבֵּיָא וּמִזְלֵי. וּבְאַרְעָא אִילָנִין וּדְשָׁאִין וְגִנְתָּא
דְּעֵדָן וְעֵשְׂבִין וְחֵיוֹן וְעוֹפִין וְנוֹנִין וּבְעִירִין וּבְנֵי נָשָׂא. לְאַשְׁתְּמוֹדְעָא
בְּהוֹן עֲלָאִין וְאִידָּהּ יִתְנַהֲגוֹן בְּהוֹן עֲלָאִין וְתַתָּאִין. וְאִידָּהּ אֲשֶׁתְּמוֹדְעָא
מִעֲלָאִי וְתַתָּאִי. וְלֵית דִּידַע בְּךָ כְּלָל. וּבַר מִנְךָ לֵית יְחוּדָא בְּעֲלָאִי
וְתַתָּאִי. וְאַנְתָּ אֲשֶׁתְּמוֹדְעָא אֲדוֹן עַל כָּלָא. וּכְלָ סְפִירָן כָּל חַד אִית
לֵיהּ שֵׁם יְדִיעַ. וּבְהוֹן אֶתְקַרִּיאָו מְלָאכְיָא. וְאַנְתָּ לֵית לָךְ שֵׁם יְדִיעַ
דְּאַנְתָּ הוּא מְמַלָּא כָּל שְׁמָהֵן וְאַנְתָּ הוּא שְׁלִימוֹ דְּכָלָהוּ. וּכְדִּ אַנְתָּ
תְּסַתְּלַק מְנַהוֹן. אֲשֶׁתְּאָרוּ כָּלָהוּ שְׁמָהֵן בְּגוֹפָא כָּלָא נְשִׁמְתָּא. אַנְתָּ
חַבִּים וְלָאוּ בְּחֻכְמָה יְדִיעָא. אַנְתָּ הוּא מִבִּין וְלָאוּ מִבִּינָה יְדִיעָא.
לֵית לָךְ אַתָּר יְדִיעָא. אֲלָא לְאַשְׁתְּמוֹדְעָא תְּקַכְךָ וְחִילְךָ לְבְנֵי נָשָׂא.
וְלֹאֲחֻזָּא לֶזֶן אִידָּהּ אֶתְנַהֲיג עֲלָמָא בְּדִינָא וּבְרַחֲמֵי דְאִינוֹן צִדִּיק
וּמְשַׁפֵּט כְּפוּם עוֹבְדֵיהוֹן דְּבְנֵי נָשָׂא. דִּין אִיהוּ גְבוּרָה. מְשַׁפֵּט
עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא. צִדִּיק מְלָכוּתָא קְדִישָׁא. מֵאזְנֵי צִדִּיק תִּרִין
סְמִי קְשׁוּט. הֵין צִדִּיק אוֹת בְּרִית. כָּלָא לֹאֲחֻזָּא אִידָּהּ אֶתְנַהֲיג
עֲלָמָא. אֲבָל לָאוּ דְאִית לָךְ צִדִּיק יְדִיעָא דְאִיהוּ דִּין. וְלָאוּ מְשַׁפֵּט
יְדִיעָא דְאִיהוּ רַחֲמֵי. וְלָאוּ מִכָּל אֲלִין מְדוּת כְּלָל. קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן

וַיִּתְחַדְּשׁוּן מִלֵּין עַל יָדְךָ. דְּהָא רְשׁוּתָא אִית לָךְ לְגַלְאָה רְזִין טְמִירִין
עַל יָדְךָ מַה דְּלֹא אֲתִיְהִיב רְשׁוֹ לְגַלְאָה לְשׁוּם בֵּר נָשׁ עַד כְּעֵן:

קם רבי שמעון פתח ואמר: "לך יי הגדלה והגבורה והתפארת
והניצח וההוד". עלאין שמעו אנון דמיבין דחברון ורעיא
מהימנא אתערזו משנתכון. "הקיצו ורננו שוכני עפר". אלין אנון
צדיקיא דאנזון מסטרא דההוא דאתמר בה: "אני ישנה ולבי ער".
ולאו אנזון מתים. ובגין דא אתמר בהזון: "הקיצו ורננו שוכני
עפר". רעיא מהימנא, אנת ואבתן הקיצו ורננו לאתערזתא
דשכינתא דאיהי ישנה בגלותא. דעד כען צדיקיא בלחו דמיבין
ושנתא בחזריהזון. מיד יהיבת שכינתא תלת קלין לגבי רעיא
מהימנא ויימא ליה: קום רעיא מהימנא, דהא עלך אתמר: "קול
דודי דופק" לגבאי בארבע אתון דיליה. ויימא בהזון: "פתחי לי
אחותי רעיתי יונתי תמתי". דהא "תם עונך בת ציון לא יוסיף
להגלותך". "שראשי נמלא טל". מאי "נמלא טל"? אללא אמר
קדשא בריך הוא: אנת חשבת דמיומא דאתחרב בי מקדשא
דעאלנא בביתא דילי ועאלנא בישובא, לאו הכי, דלא עאלנא כל
זמנא דאנת בגלותא. הרי לך סימנא: "שראשי נמלא טל", ה"א

שְׂבִינָתָא בְּגִלְוִיתָא. שְׁלִימוּ דִּילָהּ וְחַיִּים דִּילָהּ אִיהוּ טַל. וְדָא אִיהוּ
אוֹת יו"ד וְאוֹת ה"א וְאוֹת וָא"ו. וְאוֹת ה"א אִיהִי שְׂבִינָתָא דְלָא
מִחֲשָׁבָן ט"ל, אֲלָא אוֹת יו"ד וְאוֹת ה"א וְאוֹת וָא"ו דְּסֻלְיָקוּ אֲתָנוּ
לְחֲשָׁבָן ט"ל. דְּאִיהִי מַלְיָא לְשְׂבִינָתָא מִנְּבִיעוּ דְּכָל מְקוֹרֵין עֲלָאִין.
מִיד קָם (י"ג יְקוּם) רַעְיָא מְהִימְנָא וְאַבְתָּן קַדִּישֵׁין עֲמִיה. עַד כָּאן
רְזָא דִּיחֻדָּא. "בְּרוּךְ יי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן":

אָנָּא בְּבַח. גְּדֻלַּת יְמִינְךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה:
(אב"ג ית"ץ)
כָּבֵל רֶנֶת עֶמְךָ. שְׁנֵבְנוּ שְׁהִרְנוּ נֹרָא:
(קד"ע שט"ץ)
נָא גְבוּר. דְּזֻרְנֵי יְחֻדְךָ. כְּבַבַּת שְׁמֵרָם:
(גז"ד יכ"ש)
בְּרַבִּים שְׁהִרָם. רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ. תְּמִיד גְּמִלָּם:
(בט"ר צת"ג)
חֶסֶן קְדוּשָׁא. בְּרוּב שׁוּבְךָ. גִּהֵל עֲדָתְךָ:
(זק"ב טז"ע)
יְחִיד גְּאֻה. לְעֶמְךָ פְּנִיה. זֹכְרִי קֶדְשְׁתְּךָ:
(יג"ל פז"ק)
שְׁוַעֲתָנוּ כָּבֵל. וְנִשְׁמַע צַעֲקָתָנוּ. יוֹדַע תַּעֲלִימוֹת:
(שק"ו צי"ת)
בְּרוּךְ, שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ, לְעוֹלָם וָעֶד:

